

CRÍTICA DE CINEMA**Marcel·lí Borrell** / opinio@lamanyana.cat

Tot fiblant aventures

La història. En algun jardí mig perdut, vora la ciutat urbanitzada. L'abella Maya és tot un bitxo, és a dir, una femella amb ganes de saltar-se les dictatorials normes del rusc, per tant, emigra, però com sigui que la l'abella Reina necessita la gelea real per sobreviure, la geniüda Maya passa a l'atac!

La pel·lícula. A mitjans la dècada dels 70, els dibuixos de la Nippon Animation Company van alimentar les sobretauls de la família unida al voltant de Sa Majestat el Televisor. L'animació japonesa, amb traços esquemàtics per directes, donava vida a la heroïna alada que l'alemany Waldemar Bonsels va escriure fa cent anys. El seu èxit, insòlit per a l'època, validava que una noia podia rebotar-se contra els pares i mares de la casa. Una versió edulcorada, melosa i tot el que volguéssiu!, quant el fet de ser dona en un món d'homes. Així de fàcil. Trencador. Ara, quaranta 40 anys després, mares i pares, àvies i avis (per aquest estricta ordre) porten de la mà els seus menuts per a reviscolar aquelles experiències passades. Sabedor de semblant protocol nostàlgico-familiar, el ninotaire australià d'origen alemany Alex Stadermann (Canberra, 1973), fa el que algú havia de fer: situar en pantalla gran les fiblades aventures d'aquesta criatura alada, amb més mel que fel. Per tant, l'acció del film tan aviat pica

l'ullet dels grandots de la tribu, com dels més petits. Del que es tracta és que, qui més qui menys, tothom trobi la seva porció, proporcionada, del tortell. ¿Cal afegir que la producció, l'estètica i la dinàmica del film, es limita a no qüestionar records? Al capdavall, mares, pares, àvies i avis, sortiran de la sala amb la satisfacció d'haver complert amb la tradició, que riu-te'n tu de penjar la senyera, estelada o no, al balcó. Abelles assenyadament rebels que som!

La abella Maya. La pel·lícula

Director: Alex Stadermann. Música: Ute Engelhardt. Alemanya-Austràlia, 2014. 88'. JC Alpicat. 5 setembre.

El tema. Cal rebotar-se contra qui diu què has de fer. Ni rusc, ni rucs.

La frase. "Cada abella té la seva feina assignada", pontifica l'abella Reina. Sí? Parlem-ne! ¿I qui és el guaperes que em diu allò que hem de fer?

La imatge. L'espavilada Maya descobrint l'immens jardí, divers, inabastable, que té davant els seus ulls!

La recomanació. De visionat poc menys que obligat per a les famílies agràides, nostàlgiques?, amb ganes de vivificar emocions.